

Ernst Hansens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

5. maj 1940

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20-26 (Jesu Bøn om Enhed)

- 1 Undertiden, naar Luther prædikede, begyndte han med at slaa fast, at Evangeliet taler til Tro og til Kærlighed, – og saa udlægger han Teksten i Overensstemmelse dermed. Vi kan sige det samme om dette Evangelium. Dets Tale om
- 5 Menneskenes Enhed i Kristus og i Gud er en Tale til Tro og til Kærlighed. Men saadan vil Mennesker i Reglen ikke høre Jesu Tale. Man vil i Stedet for høre, den som en Tale om Idealer, om Maal, der er sat for vore Bestræbelser og ogsaa høre Ordene her som en Opfordring til at etablere Menneskets Enhed med Gud – enten man nu mener, at det sker ved inderlig Bøn eller ved en stadig stærkere Stræben efter og Virkeliggørelse af det gode eller ved fromme Følelser. Eller man
- 10 hører Talen om Menneskers Enhed som en Appel til at lave Foreninger – og saa laver man verdensomfattende Foreninger – til Fred og til international Forstaaelse, og man laver Verdensforbund af Kirkesamfund. – Og det kan muligvis være meget godt altsammen, det har bare ikke noget at gøre med det foreliggende, med det som Jesus her taler om. – Jesus taler ogsaa om en Enhed,
- 15 som skal være. Men den virkeliggøres i ham. Vi er blevet til eet med ham – ikke ved at vi har levet op til hans Forbillede, i Godhed og Renhed som hans, men ved at han har gjort sig til eet med os og med vort Liv under Synds og Døds Kaar. „ – Den Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem,“ siger Jesus. Saaledes er vi blevet eet med hans Sønnekaar – og saaledes er blevet eet med
- 20 Gud. ham, at vi har faaet Del i hans Liv, hans Retfærdighed, Det lyder stort, men der er dog ikke noget at blive store af for os, for Enheden har ikke sin Grund i os, men i Gud. Den bestaar deri – som Jesus her siger til sin Far –, „at du har udsendt mig og har elsket dem ligesom du har elsket mig.“ Og netop derigennem, netop i Guds Kærlighed, i Kristus, er vi Mennesker eet. Det er igen
- 25 der ikke en Enhed, som vi skal samle os sammen til at udføre, ikke en Forening, vi laver, men den Enhed, et Fællesskab, vi er sat i ved Kristus. Paulus siger et Sted noget om, hvori Enheden bestaar, hvad det er, der gør Enheden. Det er dette, at

vi alle saa forskellige vi end er har det ene og samme Haab, som vi er fælles om;
30 har eet Haab, een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader. Selv om det
er højst forskellige For- haabninger, Mennesker trøster sig ved, selv om det er
højst forskellige Tro, man bekender, højst forskellige Herrer, man tjener og
Guder man dyrker saa er der kun eet Haab og een Tro, der er sand, og kun een
Herre og Gud, der er den rette og levende. Deri bestaar vor Enhed og
35 Fællesskab, at den Herre og Gud vil være Herre og Gud for os alle og vil
forkynde det ene og samme Haab og samme Tro for os alle, vil tage os alle ind
under det samme Rige, hans Rige.

Og saa vil Mennesker formodentlig alligevel sige, at den Tale om Enhed er
40 noget, der ikke har noget med Virkeligheden at høre, for der er ikke Antydning
af Enhed at se. Og det sidste er rigtigt. Der er intet som helst at se deraf. Vi kan
tænke paa Menneskets Forhold til Gud. Der er ingen Enhed at spore mellem
Mennesket og Gud, men kun menneskets modsætning mod Gud – menneskets
Oprør mod Gud. Menneskets gør sig ikke til eet med Gud, men gør sig
45 uafhængigt af Gud. – Og er der saa et og andet Menneske, som synes at stræbe
efter at bøje sig villigt og lydigt ind under Gud at ville leve helt med ham, ja, saa
skal det nok vise sig, at det sker paa Bekostning af Enheden med andre
Mennesker, sker ved at skille sig ud fra andre; man tager Afstand fra dem, man
træder ud af Fællesskabet, ind i Foreningen, og saa er det jo dog ikke den Enhed,
50 „at i en Klike de alle maa være eet", der her tales om. Og Menneskenes Enhed i
det hele taget, hvad ser man til den for Tiden? Det er i Stedet Menneskenes Strid
og Splid, man ser, hvor Enhed kun findes af bitter Nødvendighed indenfor hver
enkelt af de stridende Grupper. Og det samme kan man konstatere indenfor
Kirkesamfundene, trods alle officielle Sammenslutninger. – Saa har da altsaa
55 Jesu Ord været tomme og virkningsløse – vil man saa vel deraf slutte – siden der
ikke er mere af Enheden at se. Nej, Jesus taler slet ikke her for at appellere til at
skabe Enhed, men han proklamerer Enheden. Hans Ord er en Tale ikke til
Erfaringen og ud af Erfaringen, men hans Ord er helt af Tro og til Tro. Han
forkynder, at netop disse stridende Mennesker i Strid mod hverandre og i Strid
60 mod Gud – de er eet. De er eet om Synden og Skylden. I al vor indbyrdes Strid –
i det smaa og i det store - staar vi i en og samme Synd og fælles om Skylden og
under den samme Død. Og det er ind i dette Syndens Fællesskab og Dødens
Enhed, at Gud forkynder det ene Haab: Guds Naade ved Jesus Kristus. Denne
ene og samme Indgang til Guds Rige og ingen anden er givet os. – Den Enhed
65 ses vel ikke, men den maa tros paa hans Ord. Det forkyndes os til Tro. Og det
forkyndes os til Kærlighed. Forkyndes os, at de Mennesker, som vi bekæmper,

de Mennesker, som vi støder ud i Lidelse, eller som vi lader passe sig selv i deres
Lidelse, de er stedt i den samme Nød som vi, - og de har den samme Plads under
70 Guds Naade, som er tiltænkt os. Vi er i den samme Baad. Venter den samme
Undergang- og her forkyndes os det samme Haab: Guds Naade og Opstandelse
ved Jesus Kristus – Saa er der kun een Strid, at stride Striden for at det Ord om
Jesus Kristus ikke skal blive kvalt og ikke blive forvansket, men stadig blive
forkyndt til nyt Haab.

75

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

Kildetype

Dokumentation i bogværk

80

Tags

6. søndag efter påske, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken,
Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-6-sondag-efter-paske>

85

90

95

100

105